

Guntas un Jāņa Daugaviešu ceļojumi – tuvi un tāli

✍ Dzidra Kalvāne,

LNCB Pieaugušo literatūras nodaļas vadītāja

11.maija pēcpusdienā Līvānu bibliotēkas Straumes zālē attālināti ceļojām Guntas un Jāņa Daugaviešu vadībā. Pasākuma sākumā Guntas vadībā devāmies uz Himalaju kalnu masīvu Nepālā. Gunta stāstīja, ka kāpšana Himalaju kalnos bija sens viņas sapnis, ko īstenoja 55 gadu vecumā. Mēs uzzinājām, ka, kāpjot kalnos, dienā jāizdzer 2 litri ūdens, ko jānēsā līdz speciālā tilpnē, ka ļoti svarīgs ir labs ekipējums, jo sevišķi zābaki, ka jāprot pareizi elpot lielā augstumā, kur ir samazināta skābekļa koncentrācija gaisā. Vērojot foto slaidus, redzējām, kā pamazām mainās daba – jo augstāk kalnos, jo mazāk zaļuma, līdz apkārtnē vērojamas tikai mežonīgas klintis un akmeņi, bet debesīs iekrāsojas fantastiski saulrietī. Diezgan augstu Himalaju kalnos dzīvo cilvēki, vietējo iedzīvotāju ciematiņi ir uz akmeņiem, bet dārziņi iekopti kalnu terasēs. Vērojot fotogrāfijas, pasākuma dalībnieki sāka spriest, kāda varētu būt nepāliešu ikdiena, bet ātri vien atkal pievērsāmies kalnos kāpšanai. Kopā ar Guntu pievarējām vairāk kā 4 km augstumu un sasniedzām Anapurnas 3 ledāju, viesojāmies pasaulslavenajā Milarepas alā, vērojām tibetiešu mūku lūgšanu ikdienu, līdz nolaidāmies lejā – zaļajā pasaulē. Taču kalnu epopeja vēl nebeidzās, jo pēc tam Gunta mūs aizveda uz citu kontinentu – Āfriku, uz Kilimandžāro kalnu Tanzānijā. Zaļās Āfrikas dabas foto mulsināja ar savu neparastumu, ar savvaļas lauvām un zebrām, ar neredzētiem eksotiskiem augiem, par kuriem reizēm bijām neizpratnē – krūms vai kaktuss, vai it kā

milzu puķe. Līdz Kilimandžāro 5895 metrus augstajai virsotnei gan mēs netikām, jo Gunta bija spiesta doties lejā, kad līdz mērķim bija palikuši vien 400 metri. Kāpieni kalnos notiek stingrā pavadoņu uzraudzībā, kas kontrolē kalnos kāpēju veselības stāvokli, un drošība vienmēr ir vissvarīgākā.

Auditoriju pāršalca pārsteiguma saucieni, kad Gunta un Jānis paziņoja, ka viņi ir izgājuši vairākus Santjago jeb Svētā Jēkaba (jeb Camino) ceļa posmus, kas ir viens no populārākajiem svētceļnieku maršrutiem pasaulē. Visu šo ceļu galamērķis ir Sv. Jēkaba katedrāle, kura atrodas Spānijas ziemeļu pilsētā Santiago de Compostela. Ļaudis šo ceļu veic kājām, pārdomājot savu dzīvi, izzinot sevi vai pierādot sev savu varēšanu, katram ir savs mērķis un motivācija šī ceļa iziešanai.

Svētā Jēkaba simbols ir jūras gliemežnīca, ar šo simbolu ir iezīmēts viss ceļš, tādējādi tā kalpo kā ceļa norādes svētceļniekiem. Kā Jānis teica – “apmaldīties nevar, ej tik uz priekšu norādes bultu virzienā”. Par noteiktu noietu ceļa posmu ceļotāji saņem zīmogus savā ceļojuma lapā jeb pasē un galamērķī iegūst Svētā Jēkaba ceļa apliecinājumu. Guntas un Jāņa svētceļojumu pasēs ar visiem zīmogiem varējām aplūkot pasākuma laikā. Jāatzīst, ka Daugaviešu ģimenes stāstījums par ceļošanu ilgi paliks atmiņā tikšanās dalībniekiem.

Noslēgumā Jānis pastāstīja par pārgājieniem Tātru kalnos, kā arī par soļošanu pa Latviju ar kājām – gan tepat pa Latgali, gan pa jūras malu Vidzemē un Kurzemē, gan gar valsts robežu kopā ar kustības “Apkārt Latvijai” dalībniekiem.

Līvānu novada Centrālā bibliotēka pateicas Guntai un Jānim Daugaviešiem par atsaucību un interesanto stāstījumu!